

1 Ноември
1929 г.

ПОТОЧЕ

Илюстрация
Вестник на ДЕЦА

Цена 3 лв.

Образец от Министерството на народното просвещение съгласно № 5395 от 22 декември 1927 год.

Издание на Д. ПРОВАДАКЕВЪ & ТОДОРОВЪ, СОФИЯ, „Стефан Караджа“, № 10

АУ! АУ! НУЧЕТО ЛАЕ!

ЕСЕНЬ

Непреставно вятъръ вѣе,
Голя глъзав равнинята,
Веселото слънце — де е,
Скрито горе въ небесата?

Оголяла, черна, глуха,
Шушав селската джрвава,
Леденъ мразъ отъ нея духа,
Облаци надъ нея плаватъ.

Есента ни въ жъби гони
И презъ малкоя прозорецъ
Гледаме: дъждътъ се рони,
Птици ченатъ вѣтъ простора.

Баба пакъ ше си подхване
Старитѣ си пѣсни чудни,
Ще я слушаме, събрави,
Ще до късни ноши будни.

И ниж всичко ше забравимъ —
Тоя вятъръ непреставенъ,
И надъ моиритъ джрвави
Облацитъ насъбрави.

Н. Фурнаджиевъ

ЗАХАРИЙ СТОЯНОВЪ

НАДАЛЪ, деца, знаете ишло за тоя отавава починавал български писателъ. Надали сте и чели неговитъ книги. А кой е той, кама е налик салъ? Захарий Стояновъ въ една отъ най-големитъ си и най-зубави книги описа и разказа историтата на българскитѣ възстания преди освобождението. Тази книга се казва „Записки по българскитѣ възстания“. Въ своитѣ „Записки“ Захарий Стояновъ разказа като очевидецъ и участникъ.

Захарий Стояновъ е роденъ презъ 1851 година въ с. Мезленъ, Кюстенско. Билъ му Стоян Денчевъ и майка му Йова били прости, муни селяни. До 17 годишна възраст Захарий билъ овчаръ — зиме въ село, лѣте въ Добруджа. Животътъ на овчаритѣ въ Добруджа той описа най-исторично после въ своитѣ „Записки“. Младитѣ овчари не мислели да заниса леша животъ на своитѣ другари. Душата му се стремела къмъ ишло по-кубаво и по-високо. Той искалъ да се научи на четмо. Удало му се, защото Захарий билъ събуденъ и способенъ. Книгитѣ му отворили сакъше очитѣ за света и той напусналъ овчаритѣ, следъ като билъ добре натупанъ съ бича му за неговото непокорство. И тръгналъ да търси работа и наука. Отъ сега нататъкъ започвалъ и неговитѣ патни. Ходилъ въ Варна, но не извършилъ работа. Отшешелъ въ Русе. Станалъ абдъжидиски черкватъ. Ней-после отшешелъ въ четирицето „Зора“, кождо като главенъ зѣкръ се нахвърлилъ върху юнгитѣ. Толкова силна е била жаждата му за наука и просвета. Животътъ и книгитѣ — това си единственитѣ му учители и учителя. Сега вече се създава събуждението. И ставя апостолъ. При кобукуването на априскоето възстание въ Сръбско-гора, той участвувалъ заедно съ Бенковски и Воловъ. Следъ жестоко потушаване на възстанието, Бенковски, Зехъ Стояновъ и други далама другари избѣгвалъ въ Стара-Планина. Въ Троянска Балкана били изданили отъ овчари длаво Вълво при едно нощче на р. Синарска. Бенковски билъ убитъ, другитѣ далава — ранени, а Зехъ Стояновъ се спасилъ. Но за кратко. После билъ хванатъ и размарвалъ изъ разни затвори, кождо го заварява руско-турската война. Следъ освобождението е билъ чиновникъ, вестникаръ и народенъ представителъ. Умерлъ въ Парижъ презъ 1899 година.

Освенъ „Записки“ Захарий Стояновъ е написалъ и други няколко книги: „Василъ Левски“, „Четитъ въ България“, „Христо Ботйовъ — онитъ за биография“ и други. „Записки по българскитѣ възстания“ трябва да ги прочете всѣмъ ученикъ, за да научи съ какви годѣни и силни жертви българскитѣ народъ получи сегашната си свобода.

Никола Никитовъ